

הדביבון בובי

תורנטון בורגס
ציורים הריסון קדי

יצא לאור לראשונה בשנת 1912

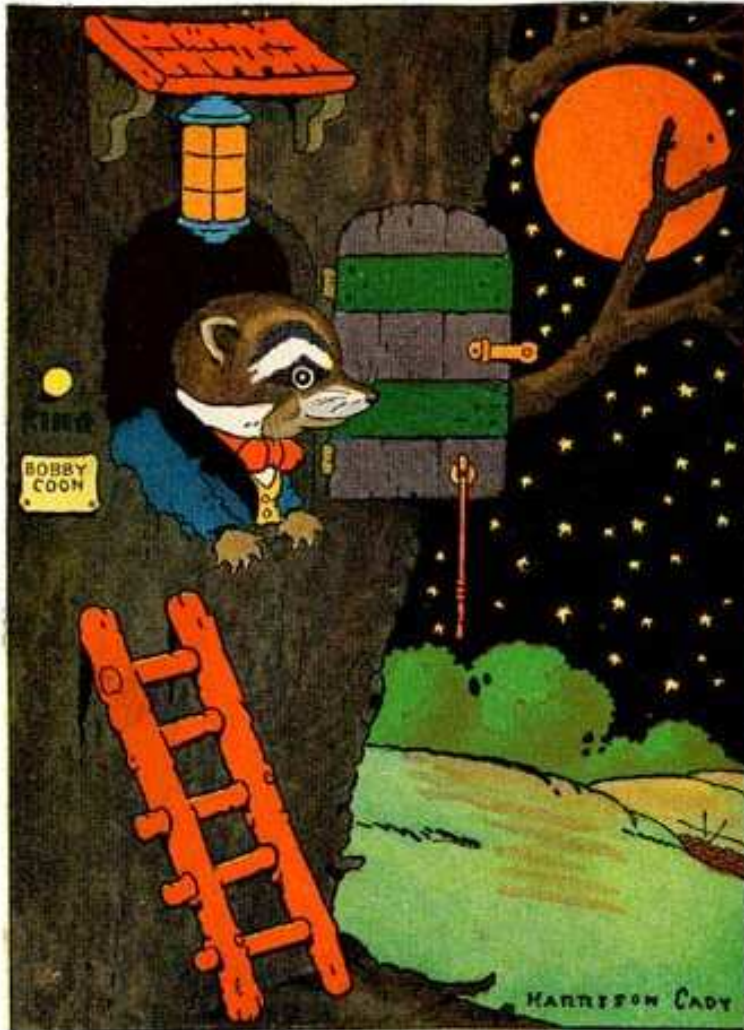

דביבון הוא יונק בגודל של חתול גדול, החי בצפון אמריקה. הוא ניזון מטרף וממזון צמחי. הוא מצטיין בגפות קדמיות דומות לידיים של אדם, בהן הוא לתופס חיות קטנות, לפצח אגוזים לקטוף פירות וכדומה. הוא חי בדרך כלל בסביבות מקווי מים, לרוב בתוך חורים בעץ, ויוצא למצוא את מזונו בלילה.

יש לו חוש מגע מפותח והוא נוהג למשש את מזונו בגפיים הקדמיות שלו ואף להרטיב אותו לפני האכילה.

שמו האנגלי "רקון" או בקיצור "קון" נקלט מכינוי של שבט אינדיאני אלוקין, ופירושו "משפשף ידיים".

הדביבון בובי היה קפדן. רבים מחיות היער צחקו ממנו, אך זה לא השפיע עליו, לא על הסדר ולא על ניקיונו שהוא אהב. לעולם הוא לא יכול היה לחיות כמו אחדות מהחיות שביער.

בובי פיהק והתמתח. אחר כך ירד מהמיטה והוציא את ראשו מפתח העץ החלול, בו היה ביתו. הצללים השחורים התקרבו כבר לגבעות הארגמן ומעל צמרות העצים ראה כוכב שקרץ לו.

בובי קרץ חזרה ואז יצא
באטיות מחלל העץ.
הוא ישן כל היום כי בדרך כלל
העדיף לישון במשך יום בהיר
ולטייל רק בלילה.

האמת היא שבובי הסתבך
במעשי שובבות לעתים
קרובות. איכשהו קרה שאם
התרחש מעשה כזה, בובי היה
תמיד בפנים.

לכן, מאחר שבטוח יותר
ללכת למקומות אסורים
בלילה מאשר באור מלא,
בובי העדיף לישון ביום.
כשירד ממשכנו בעץ החליק
בובי בקפדנות את פרוותו,
וסרק את זנבו בעל טבעות
בהירות. אחר כך הוא רחץ
את פניו וידיו, כי הוא תמיד
השתדל להיות מסודר.

אכן, בכל היער הירוק לא היה אף אחד
מסודר יותר ממנו.
הוא נראה מאוד גנדרן כשהלך לאורך
השביל דרך האחו הירוק לכוון הבריכה
המחייכת.
כאן הוא מצא את ג'ו כלב המים ובילי
החורפן שחזרו מהדייג. הם הכינו ארוחה
טעימה בדיוק כשבובי הופיע.

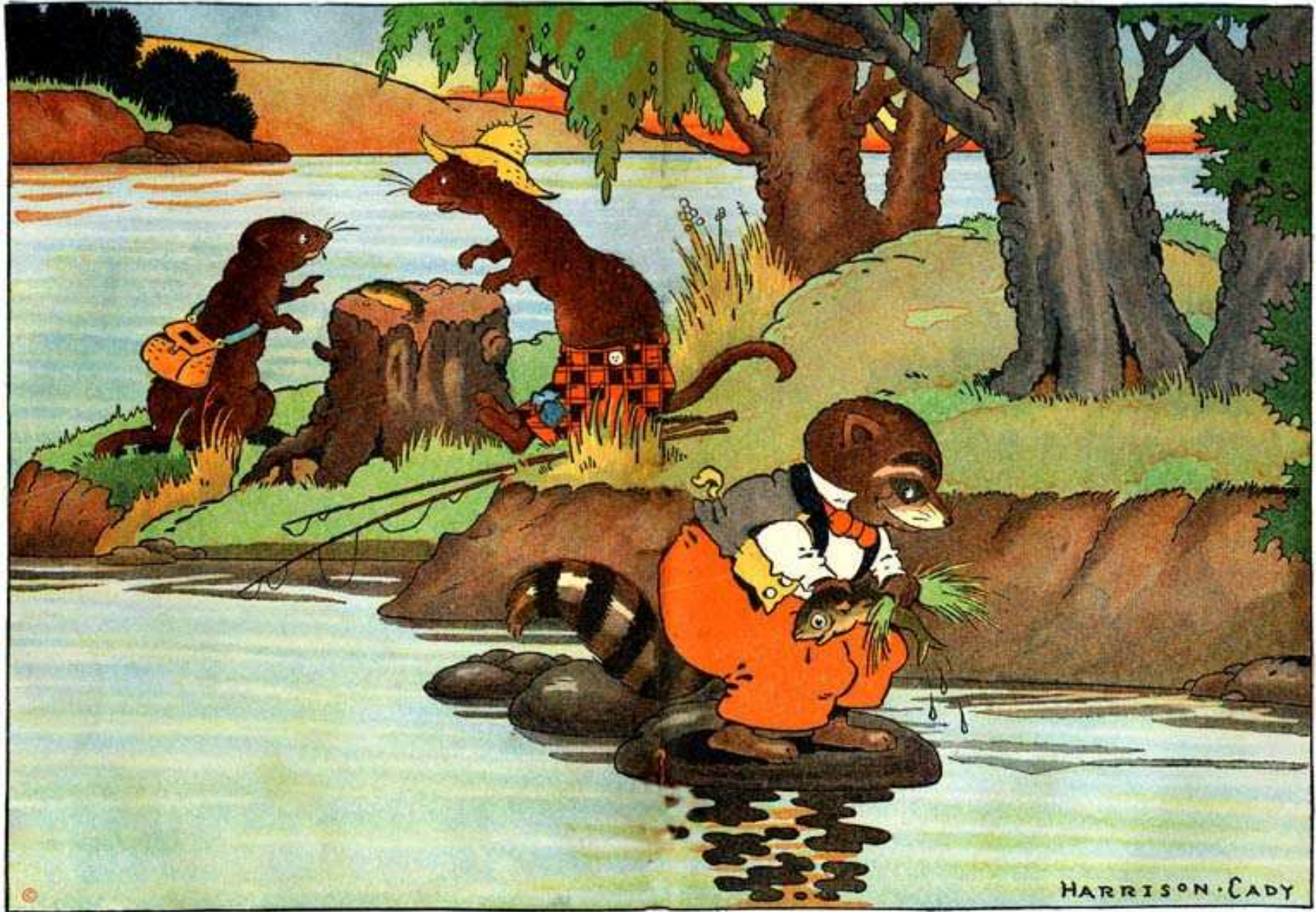
"הי, בובי הדביבון" קרא ג'ו "בוא, תאכל קצת דגים איתנו."

בילי החרפן לא היה מרוצה מההזמנה הזו של ג'ו, כי היה הוא קצת אנוכי, ומה שלא יכול לאכול בעצמו הוא שמר לפעם הבאה. אבל הוא לא אמר דבר, אלא הושיט את כפו אל הדג הגדול ביותר.

"תודה לכם" ענה בובי "אשמח להצטרף."
אלא שבילי החרפן וג'ו כלב המים לא הקפידו
במיוחד על נקיון. לא היה להם איכפת שהדגים
היו מבוצבצים כי סחבו אותם לאורך הדרך על
שביל עפר ודרך הדשא היבש.

אבל בובי הקפיד, כי היה קפדן עם האוכל שלו.
לכן הוא לקח דג וסחב אותו אל הגדת
הבריכה.

בילי החרפן וג'ו כלב המים הפסיקו
לאכול ורק הסתכלו עליו. כשהוא
מצא מקום נוח בדופן הבריכה הוא
התחיל לאכול, אבל כל חתיכת דג
הוא קודם רחץ היטב במים.
"ואוו, חמודון כזה!" לעג בילי
החרפן.
"אתה חושב שהדג היה מורעל?"
שאל בלעג ג'ו, כשהוא מביט על
בובי הדביבון.
"מה שטוב בשבילנו, עדיין לא טוב
מספיק בשבילו" אמר בילי החרפן.

בובי הרים את ראשו וחייך
"לא כך" אמר "אבל אני
רוחץ תמיד את האוכל
שלי. לא חשוב מאין הוא
בא, כשרק יש קצת מים
בסביבה, אני רוחץ אותו.
אתם, חברים, לא יודעים
כמה שהוא טעים יותר כך."

"יותר מדי טרחה" אמר
ג'ו כלב המים כשפיו
מלא. אבל בובי רק חייר
שוב והמשיך לרחוץ את
האוכל, וכשגמר לאכול,
רחץ יפה את כפותיו ואת
פניו.

